

כד טבת חט"ז

סמוך להסתלקותו של אדה"ז מתגלה מעלת התשובה, שענינה הגילוי שכל הנבראים נמצאו מאמיתית המצאו, והאמת דעצמות נמצא בכל נברא, ולכן אז דוקא מודגש מעלת מצוות גשמיים שבהם דוקא ישנו כח העצמות.

כ"ק אדמו"ר הזקן כתב סמוך להסתלקותו את אגרת הקודש דיבור המתחיל "איהו וחיוהו", והרשימה ד"נפש השפלה", שבשניהם מבואר מעלת מצוות גשמיות. ולכאורה מהי השייכות דענין זה להסתלקות, שענינה העליה והיציאה מעולם הזה הגשמי? ובפרט שגם "חיי הצדיק אינם חיים בשריים כי אם חיים רוחניים"?

והביאור: הפירוש "חיי הצדיק וכו'" הוא שהמצוות מעשיות שהצדיק עושה הם רק ביטוי ותוצאה מהענינים הרוחניים דאמונה יראה ואהבה, ועד שעושה מהכלי – הגשמיות - ענין רוחני. והנה באגרת הקדש דיבור המתחיל "איהו וחיוהי" מבאר שישנו עילוי בעשיית המצוה בגשמיות דוקא, והוא שדוקא בגשמית ישנו כח העצמות. ולכן גם בקיום המצוה ללא הרגש רוחני מתקשר האדם עם העצמות.

ועל זה מוסיף ברשימה ד"נפש השפלה", שגם כש"מדת האמת" ("מדה" הוא ענין ההגבלה) אמרה "אל יברא", מפני שאין רואים את אמת הוי', מכל מקום אומרת מדת החסד ש"יברא", מפני שכל הנבראים נמצאו מאמיתית המצאו, והאמת דעצמות נמצא בפנימיות בכל נברא. ולכן צריך להתעסק בגמ"ח גשמיים אף שהם דברי שקר.

והנה זה שישנו אמת בפנימיות כל נברא מתגלה בעיקר על ידי עבודת התשובה והפיכת הזדונות לזכיות. והנה, העילוי דעבודת התשובה על הזדונות ישנו בצדיק על ידי שפועל על אחרים לעשות תשובה. וענין זה הוא ביותר אצל בעל ההילולא, שחידושו (לגבי המגיד) היה בעשיית בעלי תשובה. ולכן סמוך להסתלקותו, שאז עולים כל מעשיו ותורתו ועבודתו במשך כל ימי חייו, ובפרט שאז ישנו הענין ד"והרוח תשוב" גם בצדיקים, ולכן מתגלה אז העילוי דעבודת התשובה על זדונות. ולכן אז דוקא מודגש העילוי של הגשמיות – מעלת "גמ"ח גשמיים" - שעל ידה מגיעים ל"מהותו ועצמותו של המאציל".

והנה, כ"ד טבת חל תמיד בשבוע דשבת מברכים שבט (או במוצאי שבת קודש מברכים שבט). ומעלת הגשמיות נתבאר גם במאמר ההילולא דיו"ד שבט, שבו נתבאר העילוי דעולם הזה הגשמי שהוא "גני", ו"עיקר שכינה בתחתונים היתה", ועיקר העבודה הוא להפוך את השקר דעולם ל"קרש" דקדושה.